

(Kathmandu) Skjonnhet og heslighet, liv og dod, rikdom og nød kan oppleves i et og samme øyeblikk. Synlig lidelse slår en i øynene. Buddhas lære om lidelsen er som et bakteppe for meg paa vaar reise.

For en forstegangsbesøkende er denne byen et kaos paa sletten. Kathmandu tar enhver svever ned paa jorda med en gang. Byen er slitt og morkede, travel og trott, samtidig som den er vital og straalende. Trafikken er stinn og stoyende, med ivrig tuting. Veiene er tvis som vaskebrett. Folkelivet brokede. Munker, legfolk, turister, forretningsdrivende. Det finnes butikker i alle kroker. Sadhuer staar med sine tiggerboller. Som turist er du maal for andre i nød. Noden lever. 6-7 aar gamle barn sover alene paa gatene, selv rundt den store stupaen ligger sovende barn alene i en grytidlig morgenstund. Voksne ligger paa benkene. Noden er synlig. Den driver folk inn i kampen om aa overleve. Det er ikke bare vakkert a se for en fra det høye nord.

Vi skrangler... jeg mener skrangler i en buyss ut av byen, inn paa en vei som forer til Tibet. Men i et kryss tar vi til høyre. Ved hvert kryss blir veien smalere og brattere. Trollstigen er liksom barnemat. For dette er Himalayafjellene. Bygdeveier som dette finnes ikke lenger i gamle Norge, selv ikke innerst pp Vestlandet. Vi er paa vei til Namo Buddha.

Namo Buddha er et kolster bygget opp paa det stedet der en tidligere inkarnasjon av Buddha en gang ofret livet sitt. Han gav livet sitt til en sulten tiger-mor med fire unger. Overveldet av medfølelse ofret han livet, fordi tigermor var i ferd med aa spise egne unger, gal av den hoden som sulten skaper. Der er det vokst opp en liten klosterlandsby, med stupaer, innkverteringshus, hellige rom og travelhet. Stedet ligger paa en høyde, naturligvis, med utsikt over landskapet, med terrassebygde rismarker, smaa landsbyer og kranset av mektige fjell.

Vi kommer midt inn i en puja, med resitasjoner, tromming og harnblaasing. 3-4 i vaar gruppe er buddhister og vet aa oppføre seg, har hendene i rette stilling og foretar prosesjoner paa gulvet. Vi andre. setter vi oss ned paa gulvet og tar stemningen inn.. Det er stemning der. Det er øyeblikk i det kaaotiske og omskriftelige turistlivet. Det er som om tidens maskineri stopper og ritualet tar meg med inn i en annen sfaere.

Anlegget paa høyden er et samfunn. Her er munker, arbeidere, gamle og unge. Barn loeper omkring. Her mekrer gjeiter, honer kakler, hunder dovner seg i solen. Sann butikker finnes her. Rokelse brenner, lys skinner, og saa alle bonneflaggene. De henger ned fra stupaer til traer og

vindhestenen tar bønnene med seg.

FRA Namo Buddha drar vi tilbake til byen og til klosteret til Lama Wangdo, en lærer i Chod-kunsten. Han beskriver Chod som å kutte gjennom. Chod er et redskap for å kutte gjennom lidelse og forgjengelighet, kutte fri fra alt som binder sinnet. Han er en stor mann som sitter med korslagte bein i et møbel som er en blanding av seng og sofa. Rommet er fullt av bilder, blant annet et av ham og Dalai Lama. I et skap i et hjørne står en fet, smilende og lykkelig buddhafigur. Mannen selv er en tilstedeværelse med stor smil.

Han gjør puja, med lang resitasjon, med påkallelser og visualiseringer, bruker dorje og bjelle, og tromme. I rommet er fire 5-6 åringer, som bor i klosteret, samt oss. De er bergtatte, som vi er. Jeg ser en svart skikkelse med sverd danse i luften.

Etter pujaen får han spørsmål om vår tur til Tibet. Han er fra Tibet. Han mener turen vil gå godt. Vi utveksler gaver. Vi går ut i den mørke bakgaten og ut i lukten av Kathmandu-natt.

Dette er skrevet på en komputer uten de tre siste bokstavene i vårt alfabet. Faren på maskinen er der vi var for 5 år siden og jeg er glad hver gang jeg får lagret det jeg har notert ned i farten. Mer enn en gang har setningene forsvunnet ut i det store intet. Dette er en liten rapport underveis.

ag